

Sygn. akt IV CSK 342/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku T. K.

przy uczestnictwie Z. B.

o orzeczenie wobec Z. B. pozbawienia prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt XII Ga [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z. B. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 18 grudnia 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania opart na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe, dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie lub doktrynie prawa, albo budzące rozbieżności w orzecznictwie, którego rozwiązanie może przyczynić się do rozwoju orzecznictwa i nauki prawa. Nie spełnia tego wymagania pierwsze ze sformułowanych w skardze kasacyjnej zagadnień prawnych, które w istocie sprowadza się do pytania o zasadność wydanego w sprawie orzeczenia zaskarżonego skargą kasacyjną z uwagi na ustalone w sprawie i wyeksponowane w zagadnieniu ustalenia faktyczne. Poza tym, przedstawione w sposób wyżej przedstawiony zagadnienie prawne dotyczy zasad orzekania o pozbawieniu prawa prowadzenia działalności gospodarczej na podstawie art. 373 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (obecnie, jedn. tekst: Dz.U. z 2012 r. Nr 1112, dalej: „u.p.n.”). Dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz wypowiedzi piśmiennictwa w wystarczającym zakresie ze względu na okoliczności sprawy wyjaśniają przesłanki wynikające

z art. 373 u.p.n. uzasadniające orzeczenie o czasowym pozbawieniu prawa prowadzenia działalności i pełnienia funkcji przewidzianych w tym przepisie.

Nie występuje w sprawie również drugie z przedstawionych w skardze kasacyjnej zagadnień prawnych, gdyż przedmiotem orzeczenia była sankcja wynikająca z art. 373 u.p.n., nie zaś sankcja karna, w odniesieniu do której mają zastosowanie odmienne zasady jej orzekania na innej podstawie prawnej.

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, aby skarga była oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wówczas, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia. Należy mieć bowiem na względzie wiążące Sąd Najwyższy ustalenia sądu *meriti*, zgodnie z którymi mimo istnienia od wielu lat i pogłębiania się stanu niewypłacalności spółki kierowanej przez skarżącego, nie zgłaszał on wniosku o ogłoszenie jej upadłości, czym doprowadził do niezaspokojenia wierzytelności na kwotę co najmniej 19.500.000 zł. Należy przy tym podkreślić, że oddalenie ostatniego wniosku o ogłoszenie upadłości D. spółki z o.o. w G., postanowieniem Sądu Rejonowego w G. z dnia 28 września 2011 r. – co eksponuje się w skardze kasacyjnej - nastąpiło z tej przyczyny, że jego wszczęcie miałoby się z celem, gdyż w jego toku zostałby zaspokojony tylko jeden wierzyciel posiadający zabezpieczenie rzeczowe na majątku dłużnika. Nie jest to okoliczność, którą można by według art. 373 ust. 2 u.p.n. uwzględnić na korzyść skarżącego.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

aw

db